

25 incògnites del 2012

L'any que ara s'acaba ens ha demostrat que cada cop hi ha menys certeses en aquest món inestable i global. Tanmateix, hi ha molts temes pendents i cites ja establertes per l'any nou de trinca que ens permeten avançar algunes de les grans incògnites que poden tenir resposta durant els dotze mesos vinents.

1. Caldrà rescatar Espanya?

TONI GARGANTÉ

Les festes nadalenques han servit per rebaixar el nerviosisme i l'euroescepticisme. No hi ha hagut cimeres de caps d'estat ni de ministres de Finances (l'última es va fer el 9 de desembre). No hi ha hagut contactes telefònics entre la cancellera alemanya, Angela Merkel, i el president francès, Nicolas Sarkozy, almenys que hagin transcendit. Tampoc s'han produït minireunions de cap de setmana entre líders europeus per evitar repercussions a les borses, ni informes de membres de l'anomenada troica (representants de l'FMI, la UE i el BCE) sobre els rescats de Grècia, Portugal i Irlanda.

Tot aquest joc ha quedat aparcat els últims dies, situació que ha coincidit amb el relaxament de la prima de risc (la diferència entre el bo espanyol a 10 anys amb el seu homòleg alemany). Això també vol dir que els rumors i el risc d'un hipotètic rescat espanyol s'allunyen, encara que sigui temporalment.

La veritat és que la realitat fa només un mes i mig era molt diferent. El 17 de novembre, el tresor públic espanyol va col·locar 3.563 milions d'euros a un 7% de tipus d'interès, un 30% més elevat que en l'última subhasta. Fins aquell moment, es considerava que la frontera perquè

un país demanés un rescat era que el preu del seu deute traspassés precisament el 7%, cosa que significa que l'economia espanyola va viure realment un moment molt delicat. La prima de risc va superar els 500 punts, el seu màxim des de la creació de l'euro. De manera paral·lela, Itàlia superava el risc espanyol.

El deute privat

Però, per què es va rescatar Irlanda, Grècia i Portugal, i no Espanya o Itàlia? Doncs per l'elevat cost en els últims dos casos. Ni Merkel ni Sarkozy volen sentir a parlar d'un rescat dels dos països mediterranis amb el problema encara calent de Grècia i l'augment de la capacitat del fons de rescat. Fins ara, les tres crisis (grega, portuguesa i irlandesa) han tingut un cost superior als 273.000 milions, xifra que no tindria res a veure amb un possible rescat espanyol, que podria superar els 600.000 milions.

Una segona raó en defensa de descartar un rescat espanyol és que el deute públic (68% del PIB) no arriba ni de bon tros al d'Itàlia (120%), per exemple. Però, en canvi, el nivell d'atur superior al 20% no té comparació, ni tampoc l'endeutament privat i el bancari. Hi ha, com gairebé sempre, el camí del mig, que en aquest cas seria la supervisió econòmica de l'FMI, com s'ha plantejat en el cas italià.

Cost

Un hipotètic rescat espanyol podria arribar als 600.000 milions

Alternativa

Una opció a la crisi seria la supervisió de l'FMI, com s'ha pactat amb el cas italià

Ajuts

El president del govern central, Mariano Rajoy, va demanar a Merkel que tingués en compte que Espanya ha estat un país complidor amb les reformes fetes

Confiança
Angela Merkel demana més esforços a Espanya per recuperar l'ànim dels mercats. La duresa de la cancellera ha estat una constant

2. Qui guanyarà el pols Guardiola-Mourinho?

TONI PADILLA

José Mourinho ha tancat el 2011 amb unes declaracions que no han agradat gaire a Madrid: d'aquí dos anys vol tornar a Anglaterra. El tècnic portuguès encara sis mesos claus per saber quin serà el seu futur a curt termini, ja que necessita sumar títols per aturar el cicle triomfant del Barça. Una altra temporada amb els blaugranes guanyant la Lliga i la Lliga de Campions podria ser un cop massa dur per a Florentino Pérez, que ja ha fet arribar a la premsa que té a punt un substitut si Mourinho tampoc és l'anti-Guardiola: Joachim Low. L'est de mena, Mourinho no deixarà de pensar en el seu futur tant si perd com si guanya. Tant el Barça com el Madrid són dos gegants, amb entorns que pesen molt i directius amb personalitat. El que passi a la gespa pot condicionar les decisions de dos presidents que, de moment, han entregat tot el poder a Guardiola i a Mourinho. Per tant, si un dels dos guanya clarament el duel, pot aconseguir fer caure l'altre.

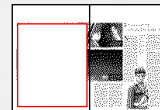
L'esport, per sort, sempre s'escapa dels pronòstics fàcils i del pes de la raó: no sempre guanya el millor i les sorpreses formen part del dia a dia. Les errades, també. El Barça, però, ha aconseguit una estabilitat en els últims anys que ara mateix només pot veure's alterada per dos factors: errades pròpies o l'èxit del Madrid.

L'últim triomf dels homes de Pep Guardiola al Santiago Bernabéu en partit de Lliga va evidenciar que fins i tot el Madrid més potent en anys segueix perdent els duels directes amb un Barça que entra al nou any amb totes les garanties per estendre el seu domini sobre el conjunt blanc. I això afecta l'ordre intern dels blancs, que, de moment, aparenten solidesa, però que ja han vist debats a la premsa sobre Cristiano, Mourinho parlant del futur i noms d'entrenadors a la portada de diaris de pes. Els mesos vinents, doncs, poden esquarterar del tot l'ordre d'un Madrid que futbolísticament és més fort que mai però que, a la vegada, és feble: camina molt de pressa i té esquerdes. Si força massa, tot es pot trencar.

El Barça, en canvi, de moment manté l'ordre intern. Si Mourinho necessita títols ràpidament, Guardiola només necessita un ambient idoni per treballar. Sense interferències, amb calma. Els títols ja els té. I, de moment, l'equilibri entre la directiva, l'entorn i el cos tècnic permet a Guardiola fer la seva. No sempre es pensa igual, però Rosell sap que necessita el tècnic de Santpedor. I Guardiola sap que Rosell el necessita per poder tirar endavant un projecte que ho té tot per guanyar per segon cop en la història del club quatre Lligues consecutives. L'estat de forma dels jugadors, la confiança de la massa social en el tècnic i la velocitat de creuer d'aquest equip conviden a ser optimistes. —

Josep Guardiola i José Mourinho semblen condemnats a viure enfrontats un any més. JAVIER SORIANO / AFP

3. Cedirà el rei el tron a Felip?

MARC COLOMER

“**A**bdicar? Mai! El rei no abdicarà mai”. La reina Sofia ja ho va deixar ben clar el 2008, en el controvertit llibre *La reina muy de cerca*, de la periodista Pilar Urbano, que ja tractava sobre els recurrents rumors d'abdicació del monarca a favor del seu fill, el príncep d'Astúries i hereu al tron, Felip de Borbó. El cert, però, és que en el moment en què la reina d'Espanya feia aquestes afirmacions segurament ni s'imaginava que el seu gendre, Iñaki Urdangarin, el marit de la seva filla petita, acabaria imputat (malgrat que la Casa del Rei

ho sabia des del 2006, motiu pel qual va enviar els ducs de Palma a Washington) i posaria en un compromís la mateixa institució monàrquica per primera vegada des del cop d'estat de Tejero. Ha estat l'escàndol del marit de la infanta Cristina el que ha posat més en qüestió el regnat de Joan Carles I i ha obert la veda del debat sobre la idoneïtat de mantenir una institució com la monarquia a aquestes altures de la història.

Gestos per evitar l'abdicació

L'afer del gendre ha obert un nou escenari i ha deixat tocat el rei d'Espanya. Però són precisament els tímids gestos de transparència que la casa reial s'ha vist forçada a fer arran de

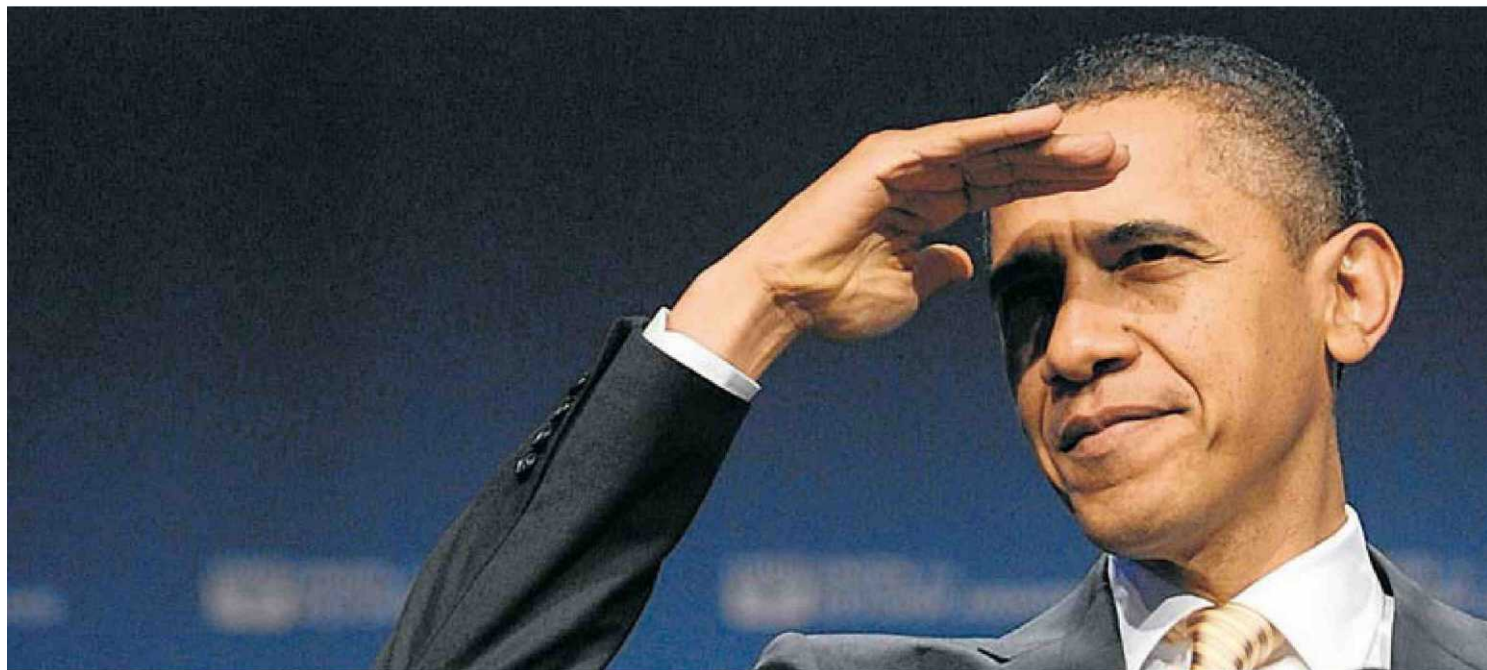
l'escàndol els que fan pensar en una operació d'imatge per refermar la vigència i relegitimar el regnat del rei en un moment de convulsions econòmiques, socials i polítiques. L'abdicació, doncs, no és a l'agenda.

“A un rei només l'ha de jubilar la mort”, afegia el 2008 la reina. Tota una declaració d'intencions compartida per l'entorn més immediat del rei, que no compta amb alterar significativament el guió establert.

Més enllà de l'afer Urdangarin, la cada vegada més deteriorada salut del rei d'Espanya, de 73 anys, ha estat l'altre element que ha alimentat sovint el debat sobre l'eventual cessió del tron a l'hereu abans d'hora. La intervenció quirúrgica a què va ser

sotmès el monarca el 2010 a Barcelona per extirpar-li un tumor al pulmó va fer disparar les alarmes. Després van venir les operacions al genoll, que contribuïen a mantenir viu el debat. Fins al punt que ell mateix va mostrar-se –el maig d'aquest any que acaba– dolgut amb el tractament mediàtic sobre la seva salut, perquè alimenta la idea que “el rei està a punt de morir-se”. En una conversa amb periodistes, va arribar a fer broma: “El que us agrada és matar-me i posar-me un pi a les entranyes. Això és el que feu cada dia”.

Així, res fa pensar que, si no és per una causa de força major (com l'empitjorament de la seva salut), el rei cedeixi el tron en vida. —

4. Obama guanyarà les presidencials als EUA?

NÚRIA FERRAGUT CASAS
WASHINGTON

“**E**l canvi ha arribat”, va dir la nit del 5 de novembre del 2008 un jove senador de l'estat d'Illinois. Barack Obama va arrasar en les eleccions presidencials i es va convertir en el primer president afroamericà de la història dels EUA. La seva gran popularitat esperonada per les ànsies de canvi i pel seu

missatge de renovació i esperança, però, es va esvaïr en només un any. Obama lluitarà els pròxims deu mesos per la seva reelecció i s'ho juga tot a una carta: la de l'economia.

El president demòcrata ha debutat l'ala esquerra del seu partit perquè ha estat incapaç de tancar la presó de la base naval nord-americana de Guantánamo i només va aconseguir una reforma sanitària que no té la tan promesa opció pública. A més, la seva reforma financera per posar ordre a Wall Street és

Decepció
El president ha incomplert moltes de les promeses de campanya

molt descafeïnada. D'altra banda, Obama també ha desil·lusionat els votants llatins, claus per a una victòria, perquè no va promoure cap reforma en immigració. Segons Pere Franch, professor de periodisme internacional de la Universitat Ramon Llull, Obama va desapropiar els dos primers anys de mandat, en què tenia majoria al Congrés dels Estats Units. “Podria haver tret més rèdit del seu capital polític, en lloc de desgastar-lo amb el pla sanitari”, afirma.

Tot i així, Obama pot presentar-se davant del seu electorat el novembre vinent amb alguns èxits com la mort del líder d'Al-Qaida, Ossama bin Laden; la retirada de les tropes de l'Iraq, i la intervenció militar a Líbia que va acabar amb el règim de Muammar al-Gaddafi.

L'economia, factor clau

Obama és el clar favorit de les eleccions presidencials del novembre, però la seva victòria depèn del creixement econòmic del país i de l'atur. Un gran augment de la desocupació, que ara se situa en un 8,6% (una xifra considerada massa alta als EUA), o una nova recessió podrien causar una derrota del president. A més, aquest cop, Europa hi jugarà un paper important, ja que la seva caòtica crisi del deute podria afectar la recuperació dels Estats Units.

Per aquesta raó, Obama ha posat el focus en la creació de llocs de tre-

REI PER ANYS
Només un empitjorament sever de la salut del monarca incompatible amb el regnat en forçaria l'abdicació. REUTERS

CAMÍ DE LA REELECCIÓ
Barack Obama afronta aquest 2012 la reelecció amb bones perspectives, però pendent de l'economia. OLIVIER DOULIERY / EFE

5. S'endurà un Oscar 'Pa negre'?

LAURA SERRA

No serà per la qualitat de la pel·lícula, l'èxit popular que l'ha acompanyat i l'esforç en la promoció als Estats Units i la voluntat que hi ha posat l'equip, però és poc probable que *Pa negre* acabi rebent l'Oscar al millor film de llengua estrangera. La injecció d'autoestima que ha suposat la seva brillant carrera al llarg del 2011 no ha d'enlluernar els visionaris més optimistes. L'opció realista és que Hollywood la descarti en la preselecció.

L'estadística li va en contra. Només el fet que l'Acadèmia espanyola escollís una pel·lícula en català per representar-la als Oscars ja va ser una fita. Que sortís candidata a la final fulminaria un segon rècord, perquè mai cap pel·lícula en català ha arribat tan lluny -*Los Tarantos* i *El amor brujo* de Francesc Rovira i Beleta, nominades als 60, i el documental *Balseros*, de Carles Bosch i Josep Maria Domènech, eren en castellà-. La tercera xifra a batre serien els 63 candidats representants de la resta de països.

Aquest divendres el diari *The New York Times* repassava les pel·lícules estrangeres que opten a l'Oscar el 2012 i en destacava el fet que creuin barreres físiques i lingüístiques -tot el contrari de *Pa negre*- i ni tan sols anomenava la cinta catalana. *El Havre*, d'Aki Kaurismaki, s'endua bona part del protagonisme.

La premsa seria l'única possible gran aliada

Cop de sort
"Quan Garci va guanyar l'Oscar van dir que era gràcies a Julio Iglesias", diu Figueras

Rivals
La iraniana 'Nader y Simin' parteix com la principal candidata de parla no anglesa

dels catalans, però per ara els grans mitjans americans no s'han fet ressò de la pel·lícula. A diferència, per exemple, de *Balseros*, *Pa negre* no s'ha estrenat allà en sales comercials, de manera que no n'han sortit ni crítiques.

Des de la productora Massa d'Or continuen treballant per trobar distribuïdor als Estats Units, però és difícil que això passi abans del 22 de gener, quan els acadèmics hauran de garbellar els 63 films preseleccionats en una *short list* de nou, que de cara al 24 de gener encara es reduirà més: a cinc finalistes.

Un número de loteria

"És una loteria. Depèn del número que surti del bombo i, amb 63 nominats, és complicat", opina l'expert Jaume Figueras. Recorda quan José Luis Garci va guanyar l'Oscar per *Volver a empezar* l'any 1982. "Es va dir que era gràcies a Julio Iglesias i aquest any no crec que Iglesias estigui a favor de *Pa negre*", bromreja. Tot i que la productora Isona Passola té a punt un vídeo amb personalitats catalanes famoses que li donaran suport, Figueras no creu en la pressió que poden exercir els mitjans. "La gent que vota això és un petit comitè d'acadèmics, gent més aviat gran, i és imprevisible. Hi he anat molts cops, als Oscars, i de vegades s'han tret coses inesperades de la màniga. És un càlcul de probabilitats -relativitzat-. La pel·lícula té qualitat però la candidatura és imprevisible", sentència el veterà periodista i crític, director de *Cinema 3*.

El redactor en cap de la revista *Fotogramas*, Pere Vall, va pel mateix camí: està entre l'esperança que la grossa caigui aquí i el realisme per la dificultat de l'empresa.

"*Pa negre* té a favor seu no només la qualitat de la pel·lícula, sinó també el fet de parlar de la infància i de la Guerra Civil, dos temes amb molt de ganxo de cara als Oscars", defensa. Tot i l'optimisme, i el matis que "si aconseguís estar entre les finalistes ja podrà ser considerat un triomf", opina que la iraniana *Nader y Simin, una separación* -Oscar d'Or al festival de Berlín, entre d'altres- "està molt ben col·locada per seguir acaparant tots els premis del món". Figueras aposta per la mateixa opció: "Guanyarà la iraniana".

Però, com passa amb la Loteria de Nadal, només si compres números és possible que et toqui. *Pa negre* en té una sèrie. I que no ens diguin il·lusos per tenir una il·lusió. —

ball a través de la reactivació de l'economia amb incentius com inversions públiques i retallades d'impostos a petits empresaris i a la classes mitjana.

El gran avantatge d'Obama és la debilitat del contrari. Els candidats republicans no acaben de convèncer ni els seus votants. L'exgovernador de Massachussets Mitt Romney és el favorit de les primàries del partit, però si guanya tindrà molts problemes per atreure els votants conservadors. Els seguidors del moviment Tea Party consideren Romney un candidat massa moderat.

Si no hi ha un daltabaix econòmic, Obama té totes les de guanyar. Segons una enquesta d'intenció de Gallup, el president venç per dos punts Mitt Romney i Newt Gingrich, l'altre candidat amb més possibilitats d'aconseguir la nominació republicana. "Fins i tot si sóc conservador, no veig per enlloc una der-

rota de Barack Obama", afirma Allan Lichtman, professor de l'American University i creador de la fórmula de les claus de la Casa Blanca, amb la qual ha predit correctament el resultat de les últimes set eleccions presidencials.

Més obstrucció legislativa?

Durant els últims dos anys, Barack Obama ha hagut de bregar amb una cambra baixa republicana a la contra que ha complicat molt les seves polítiques. El futur és esperançador per al president, ja que els vents bufen al seu favor, però encara que guanyi la reelecció no ho tindrà fàcil per governar durant la següent legislatura de quatre anys. Els demòcrates segurament no recuperaran la majoria de la cambra baixa i la situació encara pot ser molt pitjor si al final el Partit Republicà aconseguís la majoria del Senat. —

Concentració d'indignats per protestar contra l'intent de desallotjament de la plaça Catalunya el 27 de maig.
PERE VIRGILI

6. Què se'n farà dels 'indignats'?

MARIA ORTEGA

Quan fa gairebé 8 mesos de la seva posada en escena, els indignats continuen organitzant-se per evidenciar el rebuig als sistemes polític i econòmic. Han tancat l'etapa de les grans acampades, però mantenen la feina a l'ombra –i amb especial intensitat a la xarxa–. Van decidir portar la lluita als barris i als pobles per fer-la més pedagògica, més pròxima. I en aquest punt es van trobar amb l'objectiu, com apunten membres del moviment, de consolidar espais i formes d'actuació. La prolongació de la crisi i, en conseqüència, la precarització de les condicions de vida i les retallades els ofereixen molt camp per recórrer.

Ara combinen les assemblees i els debats amb les irrupcions puntuals per protestar, per exemple, contra el tancament de CAPs i aprovacions de pressupostos a la baixa. I, fins i tot, contra la pista de gel de la plaça Catalunya. Gestionen espais com el bloc del districte de Nou Barris de Barcelona que allotja famílies desnonades. A l'ordre del dia hi tenen dues cites importants: la manifestació del 12 de maig i una convocatòria de vaga –que volen que no sigui només laboral– el 15 de maig, coincidint amb el seu aniversari.

La pèrdua d'espais simbòlics com la plaça Catalunya òbviament els ha tret visibilitat. Han perdut, a estones, la foguerada inicial, però quan han convocat noves manifestacions, com la de l'11 d'octubre –que va evidenciar la globalització del moviment amb protestes a 900 ciutats–, han tornat a sortir al carrer massivament. Les protestes convocades a la porta de l'Audiència contra el judici al setge al Parlament, en canvi, encarnen l'altra cara de la moneda. Només uns 150 indignats es van congregat per escriure als diputats. Quin paper jugaran a partir d'ara?

El repte per al 2012, segons l'economista i activista Arcadi Oliveres, és que el moviment "intensifiqui la pedagogia política" per "fer quadrar els números, perquè no pot ser que les enquestes evidencin que els indignats tenen el suport del 70% de la població i després les urnes donin les majories a partits que s'expressen en la línia contrària". Per Oliveres, el moviment té un futur segur, perquè tot el que rebutjaven segueix "igual o pitjor" i, per tant, seguiran protestant. Està convençut que tornarà a haver-hi episodis de malestar al carrer, encara que confia que siguin esporàdics i que els esforços se centrin a fer pressió sobre les persones que decideixen per aconseguir canvis.

7. Deixarà de créixer l'atur?

ELENA FREIXA

Tot fa pensar que l'atur continuarà batent rècords negatius durant el 2012. Ho diuen les previsions del mateix govern espanyol, que no espera que hi hagi creació d'ocupació fins al 2013, i també les de la Unió Europea (UE), que ja dona per fet que la taxa d'atur seguirà distanciant-se de la mitjana comunitària almenys durant la primera meitat de l'any.

L'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) va constatar fa mesos que la remuntada en el mercat laboral s'endarrerirà més del previst i que la taxa arribarà al 23% l'any que ve. El creixement previst de l'1,6% no serà suficient per començar a tenir un saldo de llocs de treball positiu.

Davant d'aquest escenari, el comissari europeu d'Afers Econòmics, Olli Rehn, ha recomanat actuacions per acabar amb les "extremadament lamentables" xifres d'atur espanyoles, que dupliquen les de la mitjana d'estats membres.

Amb gairebé cinc milions de persones sense feina a tot l'Estat i més de 700.000 a Catalunya, segons l'enquesta de població activa (EPA) del tercer trimestre, l'atur es mantindrà com la principal preocupació dels ciutadans al llarg de l'any vinent. El president de l'executiu, Mariano Ra-

joy, ja ha dit que el mercat de treball serà la seva prioritat i que el reformarà en els primers tres mesos del 2012 amb l'acord dels agents econòmics i socials o sense. Sindicats i CEOE negociaran fins al 7 de gener els punts principals en els quals vol actuar l'executiu i intentaràn aportar al govern propostes conjuntes que li facin la reforma més fàcil. Tot fa pensar, però, que els acords no seran possibles en alguns punts crítics, com ara la reforma del sistema de contractació, les causes de l'acomodament (que la patronal reclama que s'abarateixi) i el paper de les empreses de treball temporal. Les reformes en l'àmbit laboral amb més quòrum seran qüestions sobre absentisme i sobre resolució de conflictes per la via no judicial

Ocupació estrangera

Amb el mercat de treball encara paralitzat, marxar a l'estranger continuarà sent una opció per a molts treballadors autòctons. Al llarg del 2011, les previsions de l'INE calculen que hauran marxat unes 50.000 persones a tot l'Estat. En els últims tres anys, l'emigració ha crescut un 30%. Alguns estats com Alemanya han explotat el seu atractiu com a destinacions per als treballadors catalans, una tendència que seguirà l'any que ve, en què es veuran nous convenis amb el SOC, universitats i altres organismes.

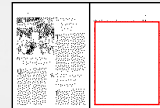
8. El PP entrarà al govern de Barcelona?

M. COLOMER / S. GONZÁLEZ

El 10 de gener expira el termini que ha fixat el PP de Barcelona, liderat per Alberto Fernández Díaz, perquè el govern municipal de Xavier Trias, de CiU, decideixi. Si l'alcalde no els integra al seu executiu, Fernández Díaz ja ha deixat clara la seva voluntat d'exercir "una oposició nítida, pura i dura" en el que queda de legislatura. L'entrada dels populars al govern no fa cap gràcia a CiU, però l'eventual situació de paràlisi no deixaria als na-

cionalistes cap més opció. El PSC (única alternativa aritmètica de Trias al PP) ha rebutjat fins ara convertir-se en el soci prioritari de CiU.

Els populars barcelonins –que ja governen amb CiU a la Diputació de Barcelona– se senten forts. El seu pla passaria per situar Àngels Esteller en una tinença d'alcaldia per reservar a Fernández Díaz una regidoria de pes menys vinculada a l'alcalde que li permeti exhibir perfil propi pensant ja en les properes municipals. Només un canvi de línia al congrés del PSC barceloní del febrer obriria altres portes a CiU.

9. L'euro sobreviurà?

T. GARGANTÉ

L'euro fa 10 anys l'1 de gener, i ningú ho diria. El temps ha passat ràpid i els últims mesos han estat un calvari. Fins al punt que les autoritats europees han rebutjat fer cap celebració de l'aniversari de la moneda única. El portaveu comunitari, Olivier Bailly, però, ha destacat: "El fet que no es faci cap festa especial no vol dir que no estiguem orgullosos de la nostra moneda única. Creiem que segueix sent una de les fites més remarcables de la història europea". Amb tot, Bailly reconeix que "avui en dia hi ha un problema de confiança sobre la capacitat de la Unió Europea (UE) per remuntar la crisi del deute sobirà", però que això no s'ha de confondre amb la moneda única, perquè "la crisi actual no és la crisi de l'euro".

Malgrat les bones intencions del portaveu europeu, al final tot s'acaba confont i l'existència de l'euro perilla. Els rescats de Grècia, Portugal i Irlanda han acabat afectant la moneda única. S'ha parlat de tot, des de la desaparició de l'euro fins a una Europa a dues o més velocitats, passant per la sortida d'alguns països de la unió monetària. Fins i tot hi ha hagut algun analista que ha arribat a plantejar que Alemanya és la que hauria de sortir de l'euro. Opinió, doncs, per a tots els gustos.

Inflació a ratlla

Per parlar del futur de l'euro també cal mirar una mica enrere. Segons fonts financeres, gràcies a l'euro la inflació s'ha mantingut en una mitjana inferior del 2% (la veritable obsessió del Banc Central Europeu) i s'han pogut comparar els preus entre els diferents països. La importància de la divisa ha anat en augment, ja que el 20%

La seu del Banc Central Europeu (BCE) de Frankfurt reflectida a l'aigua. FUJUE ZUCCHI / EFE

dels intercanvis mundials es fan en euros, una moneda que ja utilitzen 322 milions de persones.

D'altra banda, la fortalesa de l'euro ha estat una constant. La cotització respecte al dòlar ha acabat l'any en 1,29 bitllets verds nord-americans, tenint en compte que a principis d'any va començar en 1,33, cosa que significa una pèrdua que s'acosta al 3%.

Finalment, una altra realitat pot fer perillar la cotització de la moneda. Si tornem al principi, els inversors han anat fugint. D'aquesta manera, és difícil que la divisa europea es converteixi en referència mundial, per sobre del dòlar. Sembla que tot dependrà de les pròximes cimeres que plantegin els caps d'estat per acabar amb la crisi del deute. —

Inflació
Gràcies a la moneda única els preus han pujat només un 2%

11. Tornaran tots els 'papers de Salamanca'?

SÍLVIA MARIMON

La Comissió de la Dignitat està convençuda que acabaran tornant tots els papers de Salamanca: "No hi ha motius per estar aoinats, hem aconseguit moltes coses i això ens esperona a arribar fins al final", assegura el seu portaveu, Josep Cruanyes. Encara hi ha a Salamanca 300 caixes amb 86.000 documents, la majoria de sindicats, associacions i particulars. Aquests documents, segons la llei, haurien d'haver arribat el 27 de desembre. El 16 de desembre la Comissió va enviar un burofax en què alertava el govern espanyol sortint que havia de complir la llei. "Confiem que els nous siguin coherents amb el seu discurs. Els populars sempre han assegurat que complirien la llei i les resolucions judicials", afirma Cruanyes. Si el govern de Rajoy se la salta, Cruanyes està disposat a emprendre una batalla legal i arribar fins a les Nacions Unides. Al llarg d'aquests prop de deu anys de batalla, la Comissió de la Dignitat ja ha guanyat sentències favorables de l'Audiència Nacional i del Tribunal Suprem.

Qui tampoc es quedarà amb els braços plegats és el conseller de Cultura, Ferran Mascarell. El primer pas serà demanar, un altre cop, que el Patronat del Centre de la Memòria Històrica faci el que hauria d'haver fet el 14 de desembre: reunir-se. Aquest tràmit era l'últim pas perquè tornessin els 86.000 documents. El gran interrogant és si Rajoy claudicarà davant la consellera de Cultura i Turisme de Castella i Lleó, Alicia Garcia, que espera amb optimisme un nou Patronat amb representants del PP per "no permetre més sortides de documents de Salamanca". —

10. Caurà Al-Assad a Síria?

MARIONA FERRER I FORNELLS

Si Ben Ali i Mubàrak van sortir per la porta del darrere tan bon punt el seu poble es va aixecar contra l'opressió de la seva dictadura, Baixar al-Assad va optar al març per la via de Gaddafi a Líbia quan va manar a les seves forces de seguretat que reprimissin amb contundència les protestes. El president siria s'ha oposat frontalment a qualsevol canvi i ha utilitzat el seu pes estratègic en el polvorí del Pròxim Orient com a moneda de canvi davant de la pressió per fer reformes de la comunitat internacional. El balanç oficial de més de 5.000 víctimes

des de l'esclat de la revolta a mitjans de març és un comptador que, segons les perspectives actuals, només pot fer que créixer aquest 2012.

Ara per ara, la caiguda del règim d'Al-Assad a Síria és tan difícil de preveure com fa un any la de Ben Ali a Tunísia, però hi ha una cosa clara: Síria no tornarà a ser la mateixa que a principis del 2011. L'*statu quo* que regnava llavors, dominat per l'autocensura i la por d'una minoria alaïta sobre els sunnites, s'ha esvaït.

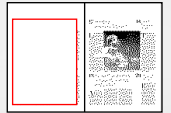
La missió d'observadors de la Lliga Àrab per determinar la raó de les protestes és una nova fal·làcia d'un règim que controla qualsevol espurna informativa que surt del país. La periodista *freelance* Mónica G.

El president siria ha optat per la via de la violència per combatre les protestes del carrer. JAMAL NASRALLAH / EFE

Prieto ha aconseguit crear la frontera aquest Nadal i ha passat vuit dies a la ciutat de Homs, epicentre de la revolta. "Els sirians tenen a les mans canviar el règim, només serà la seva determinació i les desercions entre les files de l'exèrcit el que permetran fer caure el dictador", explicava ahir per telèfon a l'ARA, ja des del Líban.

La resta d'escenaris són, de moment, imprevisibles. Turquia està agafant cada vegada més pes al nord del país, i dona suport a l'oposició armada a Al-Assad. Però Damasc té a les seves mans l'opció de dinamitar la regió demanant l'ajuda de Hezbollah i l'Iran, que forçarien Israel a actuar. —

12. Hi haurà consulta sobre el pacte fiscal?

M. COLOMER

El Parlament tramitarà aquest 2012 la llei de consultes no referendàries aprovada pel Govern. La llei, basada en un article de l'Estatut que no va tocar el Tribunal Constitucional, fixa el mecanisme que permetrà preguntar als catalans sense demanar permís a l'Estat, encara que sense caràcter vinculant. El 2012, i malgrat la majoria absoluta del PP, el nou ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, no podrà eludir referir-se al pacte fiscal basat en el concert que ha portat CiU a la victòria electoral a Catalunya per primer cop en unes eleccions espanyoles.

En funció de les pistes que doni el ministre, el Govern desgranarà els passos que pensa seguir per empènyer una eventual negociació. Però ni que sigui per una qüestió de terminis (de moment CiU no pensa tramitar d'urgència la llei), és poc probable que la consulta sigui el 2012. Sí que és molt més factible, en canvi, que el Govern anunciï al llarg de l'any la seva convocatòria per al 2013, quan s'haurà de renovar l'acord de finançament segellat el 2009. Per ara, Rajoy no dona mostres d'atendre el pacte fiscal. —

13. Els francesos faran plegar Sarkozy?

MARC VIDAL

Sil·les eleccions presidencials a França es fessin avui mateix, o encara millor, si ja s'haguessin fet fa un parell de mesos, la resposta hauria estat que sí, els electors haurien fet fora Nicolas Sarkozy de l'Elisi. Tots els sondejos fins ara han donat com a triomfador d'aquesta cita electoral, que tindrà dues voltes entre el 22 d'abril i el 6 de maig, el candidat socialista, François Hollande. Però la diferència amb Sarkozy es va escurçant progressivament cada setmana. I això que l'actual president encara no ha engegat la maquinària electoral.

La valoració de Sarkozy és dolenta entre els francesos, i ni tan sols la guerra a Líbia l'ha acabat de catapultar. Però François Hollande, el candidat per substitució del socialisme francès que somiava amb Domíngue Strauss-Kahn com a cap de cartell, no té difícil defensar el discurs socialdemòcrata en plena crisi. I encara s'hi ha d'afegir la incertesa que provoca l'ultradretà Front Nacional de Marine Le Pen, que podria fer caure algun dels dos favorits a la primera volta. —

Protesta de personal sanitari davant de l'ICS. PERE TORDERA

16. Aconseguirà Boi Ruiz la pau a la sanitat?

JOAN SERRA

La sacsejada a la sanitat catalana, motivada per la contenció pressupostària aplicada durant el 2011, ha convertit el conseller de Salut, Boi Ruiz, en la icona de les retallades. Ruiz ha viscut un curs convuls, amb protestes en hospitals i centres d'atenció primària per la tisorada, culminades amb una vaga de metges al novembre. La retallada materialitzada en l'últim exercici quedarà consolidada el 2012. El pressupost de Salut patirà una reducció del 4,8%. El conseller manté que aquests ajustos no repercutiran en l'activitat assistencial, però els professionals mantenen el recel.

Serà complicat que l'ambient als centres sanitaris sigui una bassa d'oli. Els comptes de Salut són austers i preveuen mesures que generaran inquietud a les plantilles, com la intenció de la conselleria d'aplicar de manera general la jubilació forçosa dels metges que facin 65 anys, tret d'excepcions concretes. L'ordre, que afectarà el personal dels vuit hospitals i els 285 centres d'atenció primària de l'Institut Català de la Salut (ICS), s'executarà si s'aprova el que recull la llei d'acompanyament dels pressupostos del 2012, pendent del tràmit parlamentari. Bona part dels professionals

que s'haurien de jubilar són catedràtics que assumeixen tasques de formació dels metges interns residents (MIR), perquè els centres hospitalaris de l'ICS tenen rang universitari.

Trossejament de l'ICS

A la incertesa en matèria laboral —els treballadors de la sanitat pública també han patit ajustos salarials, com els que han sofert el personal dels centres concertats— s'hi afegeix la transformació de l'ICS, que es començarà a aplicar durant el 2012. L'empresa pública quedarà trossejada en gairebé una vintena de societats filials. "Sense transformar l'organització i descentralitzar l'ICS no hi ha reforma viable de la sanitat catalana", reflexiona Jaume Puig-Junoy, professor d'economia i empresa de la Universitat Pompeu Fabra. Malgrat que Salut ha insistit que les entitats filials seran públiques, els sindicats temen un procés de privatització.

La introducció de la taxa d'un euro per medicament receptat, que es posarà en pràctica al març, també es preveu polèmica. Usuaris i professionals demanen que no se'n mantingui el caràcter universal i que s'apliqui en funció de la renda. I els farmacèutics, cansats del retard en els pagaments, exigeixen més concreció. —

14. TV3 podrà mantenir el lideratge?

ÀLEX GUTIÉRREZ M.

La tisorada del Govern —que ha retallat en 30 milions la seva aportació, sobre un pressupost de 300 milions— l'hi posa molt difícil. La directora de la cadena, Mònica Terribas, va alertar que una rebaixa significativa en l'assignació, com aquesta, es traduirà en una programació menys competitiva. I va posar l'exemple del futbol en assegurar que TV3 ja no es podria permetre contractar la Lliga. Amb tot, els efectes del nou pressupost poden trigar encara uns mesos a fer-se evidents i els resultats d'audiència sempre ho són en relació amb l'actuació de les altres cadenes: hi ha un factor d'encert sobre els gustos de l'espectador difícil de planificar.

En tot cas, encara hi ha un cert marge: l'any 2011, TV3 ha estat líder amb un 14,1% de share. La segona és Telecinco, amb un 12,1%.

El 2012 també serà l'any en què es concretarà la fusió entre Antena 3 i La Sexta, cosa que crearà el segon gegant mediàtic de la televisió espanyola, al costat de Mediaset (Telecinco i Cuatro). Aquest duopoli farà que els altres operadors com TV3 juguin amb un factor addicional de desavantatge. —

15. Arribarà per fi la vacuna per a la malària?

LARA BONILLA

Anem pel bon camí, però la vacuna contra la malària no serà una realitat fins al 2015. Aquest any que acabem s'han fet importants avenços. Una vacuna experimental, la coneguda com a RTS,S, s'ha sotmès a un assaig clínic amb més de 15.400 nenes i nenes africanes i ha demostrat que és efectiva en un 56% dels casos. La vacuna es troba en els últims estadis experimentals, en fase III, i ha demostrat que la immunització redueix a la meitat el risc d'infecció en criatures d'entre cinc i disset mesos. És l'assaig més important que s'ha fet mai amb un fármac d'aquest tipus. L'epidemiòleg Pedro Alonso, al capdavant del CRE-SIB de l'Hospital Clínic, lidera la recerca de la vacuna. Alonso ja va dir que ara "és fonamental" mantenir la investigació. Aquest any s'espera obtenir noves dades, però no es tindran resultats definitius fins al 2014.

I si es confirma l'eficàcia i la seguretat del fármac, la primera vacuna contra la malària, que és endèmica en més de 100 països, podria ser real el 2015. —

17. Sorgiran uns nous Manel?

XAVIER CERVANTES

La pregunta és tan legítima com complicada. Sorgiran uns nous Manel? La resposta no la té ni el vent. Els Manel han tancat l'any amb 50.000 còpies venudes del disc *10 milles per veure una bona armadura* i amb una llarga gira de concerts que culminarà amb tres nits consecutives al Coliseum de Barcelona, del 23 al 25 de febrer. Cap altre grup català s'apropa a aquestes dades.

Ara com ara, només Els Amics de les Arts estan en disposició de fer una mica d'ombra als Manel, però tot dependrà de la rebuda que tingui tant el seu nou disc, *Espècies per catalogar* –que es publicarà al febrer–, com els primers concerts d'una gira per teatres que arrencarà el 8 de març a Manresa.

El grup ideal

El desig de trobar uns nous Manel va més enllà de les xifres. Es busca un grup transversal, que arribi a sensibilitats molt diferents, i intergeneracional, capaç d'agradar a pares i fills sense que ni els uns ni els altres se sentin estranys compartint gust. Ha de ser una banda de pop, que és l'estil de consens, i ha de projectar una imatge no sectària, però amb una personalitat molt marcada. I si surt del no-res, encara millor, perquè així tothom la descobrirà alhora. Buscar els nous Manel és buscar el nou Guardiola. —

Guillem Gisbert, cantant dels Manel, al Teatre Bartrina de Reus el 26 de març. T. VAN DER MEULEN

18. Les ràdios pagaran per retransmetre el futbol?

T. PADILLA

Tot sembla indicar que sí, tot i l'oposició aferrissada de la majoria de ràdios. Mediapro segueix sense cedir en la seva determinació d'exigir a les ràdios que paguin per entrar als estadis i fer les retransmissions dels partits en directe. A més, durant els últims mesos ja s'ha vist com el front comú de les ràdios s'ha anat esquarterant. Just abans del partit del Barça al Santiago Bernabéu, el Grupo Godó va incloure dins d'una negociació amb Mediapro pagar una xifra de diners per poder fer entrar els micròfons de RAC1 als partits de Lliga. Des d'aquell dia les dues principals ràdios en català ja fan els partits des de dins del camp, amb l'emissora del Grupo Godó pagant i Catalunya Ràdio aprofitant-se del contracte general de la Corporació de Mitjans de la Generalitat amb Mediapro. Molts experts consideren que el punt fort de la defensa de les ràdios contra la demanda de Mediapro –el dret a la informació– no té base legal, ja que el grup presidit per Jaume Roures es basa en un contracte sobre els drets audiovisuals. Les dues principals ràdios de l'Estat (SER i Cope) segueixen liderant la campanya contra la mesura, però altres ràdios mitjanes ja han mantingut contactes que les podrien portar a pactar una xifra de diners amb Mediapro i tornar aviat als estadis de Primera i Segona. —

19. La SGAE refundada deixarà de generar tants odis?

L. SERRA

Amb els deures fets i la patata calenta de la llei Síndic aprovada, la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) ja té un motiu més per encetar el 2012 amb empenya. Això havia estat el gran cavall de batalla de l'anterior president, Teddy Bautista, i serà un motiu menys per discutir entre els candidats a dirigir la institució, que ha viscut un terrabastall el 2011. Les properes eleccions –previstes per al 7 de febrer– són l'única esperança de redempció per a una entitat que la

majoria considerava opaca, prepotent i abusiva. I de fet s'està en vies judicials de demostrar que ho era.

La bona notícia és que tant els dos candidats que per ara han confirmat que es presentaran, Antón Reixa i José Miguel Fernández-Sastrón, com l'actual junta de transició han estat radicalment crítics amb el funcionament de l'entitat. Defensen una direcció que simplement sigui útil per als socis, transparent en la gestió i el repartiment dels fons i sense projectes faraònics. Serà essencial que la SGAE sàpiga gestionar la mala fama, conreada amb ganes per l'anterior junta. La febre de

Bautista per recaptar xavalla a les perruqueries també sembla història. L'aprovació de la llei contra les descàrregues, autèntica sagnia per a la indústria, relaxarà els ànims dels creadors. Ningú discuteix la legitimitat dels drets d'autor.

La bombolla Bautista ha esclatat del tot –cap dels acòlits de l'expressió no es presentarà– i si el ministeri controla el procés de refundació, la SGAE podria deixar de ser antipàtica per als usuaris. Qui sap si els creadors catalans pensaran el mateix. Si no, la SGAE catalana podria fer els primers passos de la mà de la conselleria de Cultura. Ara o mai. —

20. Brillarà l'esport català als Jocs de Londres?

ÀLEX GOZALBO

Els esports col·lectius són aquells en què l'esport català té més opcions de brillar als Jocs Olímpics de Londres, que se celebraran del 27 de juliol al 12 d'agost. Les previsions del Consell Superior d'Esports (CSD) xifren entre 19 i 22 les medalles que aconseguirà la delegació espanyola, formada per uns 300 esportistes. A diferència d'altres edicions dels Jocs Olímpics, el protagonisme dels atletes catalans en els esports individuals serà menor, ja que aquesta vegada no hi ha opcions tan sòlides de medalla i molts dels esportistes arriben a la cita amb poca experiència. Per tant, el bàsquet, l'handbol, el futbol, el waterpolo i l'hoquei poden ser els esports en què els catalans tinguin més opcions de guanyar medalla. —

21. Arribaran canvis en el sistema polític de la Xina?

M. VIDAL

L'esperit reivindicatiu dels xinesos s'ha despertat aquests últims anys. La dissidència ja no s'entén només com un sacrifici individual i s'han estès com una taca d'oli petits focus de descontentament al carrer en un país d'enormes desigualtats socials. Per aclarir les causes d'un accident de tren, per exigir millores mediambientals o per acabar amb la corrupció del règim, els analistes consideren que hi ha més de 600.000 possibles indrets en què l'espurna de reivindicació podria encendre un foc en qualsevol moment. El règim n'és conscient i la vacuna xinesa contra la Primavera Àrab ha estat fins ara més repressió.

Enmig d'aquest panorama d'agitació incipient, la Xina viurà l'octubre del 2012 el relleu polític més important de l'última dècada. El poder de la gran fàbrica del món, del país que empresona els que qüestionen el seu particular sistema polític, passarà de les mans de l'actual tàndem format pel president, Hu Jintao, i el primer ministre, Wen Jiabao, a una nova parella de ball integrada per Xi Jinping, que serà el futur cap d'estat, i Li Keqiang, que estarà al capdavant del govern.

Pocs canvis a la vista

D'aquests nous dirigents, que agafaran les regnes d'una potència mundial ja no només en el terreny econòmic sinó també en camps com el militar –fan portaavions– o el científic –són a l'espai–, no se n'espera cap gir en l'actual sistema

polític basat en un únic poder incontestable: el que emana dels dictats del Partit Comunista.

El nou president, això sí, té un suport més ampli entre les famílies que integren el partit i un profund coneixement de l'exèrcit, cosa que diferents experts diuen que el pot ajudar a afrontar reptes com les protestes socials amb una visió diferent de la que tenien fins ara els seus antecessors. —

Xi Jinping rellevarà Hu Jintao a la presidència de la Xina.

LUONG THAI LINH / REUTERS

Les emissions de gasos contaminants van arribar a un nou rècord el 2010.

DAVID GRAY / REUTERS

22. Hi haurà un substitut per a Kyoto?

MARTA BAUSELLS

L'actual període de compromisos del Protocol de Kyoto caduca el 31 de desembre del 2012, i els dotze mesos anteriors seran claus per decidir-ne la continuïtat. En un món en què les emissions de gasos d'efecte hivernacle van assolir un nou rècord el 2010, és urgent trobar un substitut al Protocol que afecti tots els estats i que sigui vinculant, ja que l'actual tractat només el van subscriure una quarantena de països desenvolupats, i no inclou la Xina –avui ja la màxima emissora de CO₂, en termes absoluts–, l'Índia ni el Brasil, ni tampoc els Estats Units.

A la cimera de l'ONU sobre el canvi climàtic celebrada aquest desembre a Durban es va aconseguir un primer compromís per donar-li un futur, que els propers anys s'ha de

materialitzar. Abans, però, arribarà la pròrroga al primer període de compromisos, que els estats reunits van acordar que es pactaria al llarg de l'any. De moment, se sap que no hi entraran tres dels seus integrants inicials: el Japó, Rússia i el Canadà. Aquest últim país, a més, ja s'ha desmarcat del tractat per no assumir les sancions derivades del seu incompliment. Així, l'únic tractat vinculant que mai s'ha signat passarà a afectar 34 països i regularà el 15% de les emissions. La incògnita clau, però, és si hi haurà nou tractat vinculant per reduir els gasos contaminants i en quin moment. La pròrroga donarà temps per negociar: a Durban es va establir que l'acord se signaria el 2015 i que entraria vigent a partir del 2020 –una victòria per als EUA, la Xina i l'Índia–. Temps, però, és el que no té el planeta. Els científics adverteixen de la necessitat d'arribar a un pic d'emissions aquesta dècada. —

23. Carme Chacón serà secretària general del PSOE?

M. COLOMER / J. RUSIÑOL

Ser dona, catalana i del PSC, a priori, no ha de ser un obstacle per a l'exministra Carme Chacón en el duel amb Alfredo Pérez Rubalcaba per liderar el PSOE, malgrat que hagi estat un argument recurrent utilitzat per alguns barons del vell socialisme espanyol. Però sí que serà un dels elements que figurarà (encara que sigui sense aflorar públicament) en el debat congressual entre l'exministra catalana –que anunciarà que es presenta a la secretaria general– i el fins ara únic candidat oficial, que ja va avortar unes primàries per disputar-se el primer lloc de la llista a les eleccions amb la que serà la seva rival al congrés del febrer.

Rubalcaba ha rebut una patxada històrica a les eleccions del 20-N que l'ha deixat prou tocat perquè les bases socialistes el percebin com el relleu de José Luis Rodríguez Zapatero a la secretaria general. Si bé és cert que ningú qüestiona Rubalcaba com a líder de l'oposició, també ho és que, amb 61 anys, se li complica la possibilitat repetir com a candidat d'aquí quatre anys. En canvi, Chacón, que ja fa dies que recorre el territori per travar suports (és especialment significatiu el del president andalús José Antonio Griñán, a més dels exministres més pròxims a Zapatero), aporta joventut i imatge de renovació, més encara després del manifest Molt PSOE per Fer, prou crític amb l'última etapa per erigir-se en candidata *outsider*. En la mesura que Chacón renovi el zapaterisme, tindrà opcions reals de vèncer el vell PSOE que representa

Rubalcaba, partidari del discurs únic que s'oblidi de pluralitats i distorsions perifèriques.

A més, cal no perdre de vista que, per tradició, al PSOE el candidat rebel que s'atreveix a plantar cara a l'aparell té les de guanyar (va passar amb Josep Borrell i amb Zapatero). I en aquesta batalla aquest paper l'interpreta Chacón. Només una tercera via podria canviar aquest guió. —

Carme Chacón és la candidata més ben situada per liderar el PSOE a partir del febrer. J. PIZARRÓ

24. Rajoy acostarà els presos d'ETA?

M. COLOMER

La transcendència de l'escenari polític que s'ha obert al País Basc amb el cessament de l'activitat armada d'ETA obligarà el nou govern espanyol a moure peça per blindar el procés de pau. I, com s'ha demostrat en altres processos similars, els presos seran a l'agenda. Però tot el que ha deixat entreveure fins ara el nou govern de Mariano Rajoy és que faran bona la dita castellana *que se consiga el efecto sin que se note el cuidado*. És a dir, que no hi haurà cap acostament col·lectiu, però sí que se'n produiran de manera individual i subjectes a la legalitat. De fet, el col·lectiu de presos de l'organització ETA ja va anunciar al desembre que iniciava el procés perquè tots els presos demanessin individualment ser traslladats a presons del País Basc i Navarra. El que segur que no farà el govern espanyol és reconèixer-los l'estatus de presos polítics.

Tant Rajoy com el nou ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, han repetit per activa i passiva que no abaixaran la guàrdia amb ETA i que actuaran fent complir "estrictament" la llei. Això és, el manteniment de polítiques d'excepció com la dispersió o la doctrina Parot de compliment íntegre de les penes, sense possibilitats de beneficis penitenciaris, mesures activades pels governs del PSOE de Felipe González. Però seria igual de legal l'acostament, tenint en compte que el sistema penitenciari espanyol es basa en la reinserció social, i recomana que els interns compleixin condemna a prop de casa seva per facilitar-ne el procés de la reincorporació a la societat. De manera que el govern de Rajoy podrà exhibir un compliment escrupolós de la legalitat vigent si acostarà els presos al País Basc.

De fet, l'executiu de Mariano Rajoy haurà de fer gestos inequívocs en el llarg camí del procés de pau al País Basc, també en la mesura que aspiri a una mínima entesa amb el PNB. —

25. Quants bancs i caixes hi haurà?

T. GARGANTÉ

D'un total de 10 caixes que existien fa any i mig n'han quedat tres bancs. Han canviat la seva condició lligada al territori per convertir-se en una entitat financera propietat d'uns accionistes. Estem parlant de CatalunyaCaixa (Caixa Catalunya, Tarragona i Manresa), Unnim (les antigues caixes de Sabadell, Terrassa i Manlleu) i CaixaBank. Les dues primeres tenen, ara per ara, l'Estat com a únic propietari. El Fons de Reestructuració Ordenada de la Banca (FROB) té el 90% del capital de CatalunyaCaixa i el 100% d'Unnim.

Les incògnites de tot aquest procés per al 2012 són moltes. La primera és saber el futur de les respectives obres socials. Sembla garantit el pressupost (500 milions d'euros anuals) de l'obra social de La Caixa. En canvi, CatalunyaCaixa i Unnim s'han desvinculat gairebé del tot de les seves obres socials. Com que el FROB vol vendre la seva participació a uns nous socis, caldrà veure com soluciona el nou propietari la relació amb les respectives obres socials. La primera venda prevista serà la d'Unnim, que podria dur-se a terme durant el primer trimestre de l'any. Ibercaja és una de les entitats que ha mostrat més interès a quedar-se l'antiga caixa comarcal vallesana, però la Generalitat vol mantenir totes les seves socials a Catalunya. Serà més enrevessat el cas de CatalunyaCaixa, precisament perquè és més gran.

També cal tenir en compte el Banc Sabadell, que finalment s'ha adjudicat la Caja Mediterráneo (CAM). En aquest cas tampoc queda garantit el futur de l'obra social de la caixa alacantina.

Finalment, cal no oblidar la crisi de la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea. El Govern ha garantit el cobrament progressiu dels deutes, amb el compromís que es venguin actius de manera ordenada. La intenció és que aquesta secció de crèdit acabi desapareixent. —